אין מוליאין. הוצאה שלא לצורך דלא אישתרי לכתחילה ביו"ט טפי מבשבת אלא אוכל נפש. והך דמשילין ב"ה: טלטול מי שמעה להו.

דמשוי יו"ט לשבח: **טלטול לאו לורך הולאה**. בחמיה. הלכך אי מולולת בטלטול מולולת בהולאה: להא דרבא. דאמר לורך מקומו כלורך גופו: מר. פושו"ר: שלא יגנב. דומיא דמחמה לאל ואסור בדבר שמלאכמו לאיסור: שוסא. (ב) מאודה: לאו למימרא כו'. למה לי לפרושי

בו א מיי׳ פ״א מהלכות

בו א מייי פ״ח מהככות
יו״ט הלכה ד סמג לאוין
עה טוש״ע או״ח סימן תקיח
מעיף א:
בו ב מיי פכ״ה מהלכוי
שבת הלכה ג סמג לאוין שם טוש"ע או"ח סימן שח

הא רבי נחמיה. דסבירא ליה דאין

הרגיל בחול כדמפרש בפרק במה

מדליקין (לעיל דף לו.) והאי נמי אין

רגיל נחול לשרוף אותו: ורבא אמר

אפילו ברה"ר. ונהני דנשנרו

בע"ש קאמר דאי בנשברו בשבת

האמר בפרק נוטל (לקמן דף קמב:)

דרבא אית ליה מוקצה וכל שכן נולד:

àd

כלי ניטל אלא לצורך תשמישו

שם טוש"ע חו"ח סימן שח סעיף ג: בח ג מיי פכ"ו שם הלכה ב סמג שם טוש"ע שם סעיף מט: כש ד מיי׳ פכ״ה מהלכ׳

שבת הלכה סעיף ו: סעיף ו: ל ה מיי פכ"ו שם הלכה ב טוש"ע או"ח סימן שח

מעיף יו: לא ו ז ח מיי שם הלי ג טוש"ע שם מעיף ו:

הגהות הגר"א

[א] גפ' לעולם מחמה לצל. נ"ב גר' הגאונים ור"א כר"ש סבירא ליה דדבר שאין מתכויו מותר:

מוסף רש"י אין מוציאין את הקטן. כל מילי דלאו לורך אכילה (ביצה יב.) דלא הותרה הולאה שלא לצורך וגבי טלטול שלא לצורך נמי גזרינן ואפילו גבי הפסד נמי גזרינן ואפילו גבי הפסד נור הנרק מותכים בכי הפסק ממון, ולב"ה דאתה הואאה שלא לצורך מותרת מה"ח, בטלטול נמי לא גזור רבק (עם ב"ת). וטלטול גופיה לאו משום הוצאה היא. מחילת משום הוצאה היא. מחילת משום הוצאה היא מחילת משום הוצאה היא מחילת משום הוצאה היא מחילת משום הוצאה היא החילת היא וכל משום משום הוצאה היא המהילת משום הוצאה היא הוא אלא משום משום הוצאה היא הוא אלא המושם ממום מוצאה ביא הוא אלא הוצאה הוא הוצאה הוצאה הוא הוצאה הוא הוצאה הוא הוצאה הוא הוצאה הוצא הוצאה, והאי דלא גזרו על טלטול כלים ואוכלים, משום שלא יוכל לעמוד בהן לבטל עונג שבת ושמחת יו"ט (שוו). שבריהו ניטליו עמהו. יאפילו נשתברו היום בשבת ותפינו נשתברו היום נשבת (חולין יד:). ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה. שתהא תורת כלי עליהם (שם) כלומר אע"פ שאין ראויה למלאכה ממש אלא לכסוי בעלמה (מנסכה מתם הכח לכסוי בעלמה (שם). מעין מלאכתן. הראשונה (שם). מקפה. תנשיל ענ, דהיינו מעין עיסה (שם). מסיקין בכלים. דבני טלטול נמי בכדים. דכני טנטול לתי נינסו ותטלטלין נתי להסיקן ביצה לב. ולעיל בח:). ואין מסיקין בשברי כלים. שטבלו כו ניוס, להוו להו נולד (לעיד כח: ודקמון קמג.) דהשתח לא חזי לטלטול, ואי משום דחזו להסקה, אחמול לא להכי קיימא (ביצה לב.). כך מסיקין בשברי כלים. ללים לסו מוקלס (שם). לא בכלים. זלין ניטלין אלא לצורך משמישן, וכ"ש בשברי כלים דנולד הוא

רבינו חננאל

וזה שאמר רב שקולו שיתא מקמי כהנא, פי׳ ושיתא היא שחתא. פי׳ בגון כרים וכסתות. מ**תני׳** שבריהן ניטלין [עמהן] ובלבד שהיו עושין מעין מלאכה וכו'. ר' יהודה

בשבת דעביד כלי והוי מכה בפטיש: ואם זרק. מגופה זו לאשפה בטלה מתורת כלי: זרקי**ה לגלימיה**. בשבת לאשפה ה"נ דאסור לטלטולי: ות״ק כשנשברו מע״ש. ולא עמד אלא כשנשברו בשבת, דת״ק סבר מוכן הוא, וו־ יהודה סבר מעין מלאכה אחרת כנולד הוא כדמפרש בגמרא דהכל שוחטין. אבל מע״ש דברי הכל מותרין ואפילו לר׳ יהודה, הואיל והוכנו למלאכה אחרת מבעוד יות לוכשם בכולו אותל שוחול בשנים ליבוד ולכל היות המשלה בין נשברו משלה חול שברו מציש, מעין מלאכה מוצא. יום ואינו כנולד בשבת ולפייל כרבנן וללישנא בתרא דשמואל, בין נשברו בשבת בין נשברו מציש, מעין מלאכה מוצא. אידך כשם שמסיקין בכלים כך מסיקין בשברי כלים, ותניא אידך אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים. לא קשיא הא

בהדיא דליתיב עלה לאו משום למימרא דהאי דשרי לטלטולי משום דלורך גופו הוא: **שקילו שוחא מקמיה כהנא.** דניתוב על מקומה קאמר ולורך מקומה הוא דהוה: מחמה ללל האין מוציאין את הקמן ואת הלולב ואת ספר מורה לרה"ר ובית הלל מתירין אימר דשמעת להו לבית שמאי הוצאה מלמול מי שמעת להו יוטלטול יגופיה לאו משום הוצאה היא: ואף בי סדיותה. כרים של לבד שקורין רב סבר לה להא דרבא דאמר רב ימר שלא פילטר"ה: בי שמשי. בחמה: חמר ליה שרי. רבא לטעמיה דאמר [ע"א] דבר שמלאכתו להיתר אף מחמה ללל מותר: אים לי אחריני. איני לריך

לגופו: דכרבה סבירא לך. דאמר מחמה לצל אסור. והלכה כרבא דאמר דבר שמלאכתו להיתר שרי לגמרי ודבר שמלאכתו לאיסור לנורך גופו ומקומו מותר מחמה לצל ושלא יגנב חסור: מכבדות. חישקוב״ח שמכבדים בהן את השולחן: של מילמא. (ג) בגדים לכבד שולחן שמלחכתו להיתר: של תמרה. כעין שלנו לכבד את הבית דאסור משום אשוויי גומות דמודה רבי שמעון 0 בפסיק רישיה ולא ימות: ללורך גופו. למלחכת היתר: חלח מחמה ללל בהא לימא רבי אלעור אף של תמרה. דבר שמלאכתו לאיסור ליכא מאן דשרי מחמה ללל: וכן אמר רבי אלעור. של מילתה מותר של תמרה אסור מחמה ללל: בותבר' מעין מלאכה. שום מלאכה ואפי׳ אינה מעין הרחשונה: לצוק לחוכה מקפה. עבה דומיא דעיסה מעורבת במים: גבו׳ הוחיל ומוכנין על גבי חביהן. כשקדש היום: מסיקין בכלים. ביו"ט שהרי ראוין לטלטל ויטלטלם ויחנם לתוך האור: ואין מסיקין בשברי כלים. דהוו להו מוקלין ולא חזו לטלטול: עלים בעלמה נינהו. דהה מאתמול להסקה קיימי: וקתני אין מסיקין. ולא אמרינן מוכנין היו אגב אביהן אלא אמרינן נולד נינהו ואסירי: מר סבר מוכן הוא. כיון דראוי לשום מלאכה. ומר סבר נולד הוה דמאתמול לאו להאי מלאכה הוה קאי הלכך מעין מלאכחו בעינן: הא רבי יהודה. מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דאית ליה מוקצה ונולד כלים לאו מוקצה נינהו שברים נולד נינהו: והא. דתני מסיקין בשניהם: רבי שמעון. דלית ליה מוקלה ולית ליה נולד: והא. דתניא אף בכלים אין מסיקין: רבי נחמיה היא. דאמר אין כלי ניטל אלא לנורך תשמישו המיוחד לו והאי לאו פפא אלא מעתה זריק ליה לגלימיה ה"נ דאסור "אלא אמר רב פפא מיוחד הוא לו דלאו להסקה קאי: דחייתור. שהשלים בניינו וניתותר

מ) כינה יכ. כן, לם (ביה כן. ע"ש ובפרש"י שסן, ג) ס"ח אטו טלטול לאו צורך הולאה היא, ד) [גי הרי"ף והרא"ש דכאביין, ה) [ע"ו כח:], 1) חולין יד:, 1) לעיל כח: כט. ו) חולין יז ., י) לפי ל מו. ב.. לקמן קמג. בילה לב., ד) בילה שם, ע) בילה לא:, י) [חוספ׳ הוה. במקום הרע לה היתה ואי שם, ט) בינה נח:, י) [חוספי פט"ו], כ) [ערוך בערך ספת פי' לא יחחוך. פי' אחר לא יחבר], () [לעיל עה.], לאו דפרים בהדיא ליתיב עלה מאו דחזי סבר דמחמה לצל שרי ולמקומה לא היה לריך דלימא שישב במקומה:

הגהות הב"ח

חבית שנכתתה היא ושבריה מוחר וכו' מגופח חביח מותר וכרי באופת חבית שנכתתה: (ב) רש"י ד"ה שותא מלודה. נ"ב וכן פיי בעל המאור על ההוא שותא דהוו מנצו עלה בי תרי דפ׳ הגחל ומאכיל דף קיז אבל הכא פי' כמו שריתא דהיינו הכם פיי כמו שריתה דהיינו קורה כמו ההוא שריתה דבי ר' פדת דפ' המולא תפילין דף קב ע"א: (ג) ד"ה של מילתא של בגדים המ"ד מינתת של צגדים הק"ד ואח"כ מ"ה מותר לכבד בהן השלחן: (ד) ד"ה שנסכתתה החבית (מגופה וכו' החבית) מא"מ ונ"ב ק"א אין זה: (ה) ד"ה לא יספות לא יתקן להסיר:

לעזי רש"י

פושו"ר ופושוי"רו. אישקוב"א [אישקובי"ש]. מטאטא.

רב נסים גאון

הא ר' יהודה והא ר' שמעון והא ר' נחמיה. דברי ר' יהודה ור"ש בפרק במה מדליקין (דף כט) אמר בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דברי ר' יהודה ור' שמעון מתיר. ודברי ר' נחמיה הן שנאמרו כן שתירץ רבא ואמר ואתא ר׳ נחמיה למימר אפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו ולצורך מקומו אין אבל מחמה לצל לא. ובתוספתא (פט"ו) ר' נחמיה אומר אפילו טליתו ואפילו תרווד אין ניטלין אלא לצורך. בברייתא שנאמר בה אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים הן דברי ר' נחמיה. ובמס' יו"ט בפרק המביא כדי ייז ודף לב] הזכירו עוד זה הדבר לב] הזכירו עוד זה אליבא ואמרו תרי תנאי ואליבא דר' נחמיה. כלומר קצת התנאים סוברין כי . (יהודה) [נחמיה] שאני ליה בין שבות שבת לשבות יום

רבינו חננאל (המשך)

ר' יהודה הא ר"ש הא ר' דמתניתין היא דחשיב שברי כלים בנולד. והא דתני מסיקין בזה ובזה, ר״ש היא דלית ליה מוקצה, ומיפרשא דתני אין מסיקין לא בזה ולא בזה, ר' נחמיה היא דאמר איז כלי ניטל אלא

וכצמוקים דמו דאית ליה מוקצה. וזה שאמר חרס קטנה מותר לטלטלה בחצר הואיל וראוי לכסות בו כלי שבחצר, אבל בכרמלית שאין בו כלי לא. ורב נחמן סבר כיון שהמוציא מרשות היחיד לכרמלית או המכניס אינו חייב, זימנין דעייל ליה לחצר וחזי שאן ב- פצי איה זרב מומן שבו - יון שומובה אי מו שהדורות לכופליות התוכנים את היה, ומכון לי לי לידו הדורה. לידו, ורבא סבר אפילו ברה״ר חזי לכפורי ביה טינא ושדי לטלטולי בטעמיה. וזה שאמר רב יהודה אמר שמואל מגופת חבית שנתכתתה מותר לטלטלה. פי מגופת, כסוי שסותם פי החבית מלשון יגיפו הדלתות. [פי∕] ניטנפו מנעליהן בטיט. סופת באבטיח. ותגיא נמי הכי כולן פשוטות הן. א**תווסאי** מסאני טינא, [פי∕] ניטנפו מנעליהן בטיט.

יגנב זהו מלמול שלא לצורך ואסור מעמא שלא יגנב אבל לצורך גופו ולצורך מקומו מותר איני והָא רב כהנָא איקלע לבי רב ואמר אייתו ליה שותא לכהנא ליתיב עליה

ומהשתא לא קיימי לבנין אלא לישב עליהם ותורת כלי עליהם: שרגינהו. אי סדרן זו על זו ודאי אקצינהו ללורך בנין אחר: בחלר. דשכיחי בה כלים שהחרם הזה ראוי להם לכיסוי ותורת כלי עליו: אבל לא בכרמלים. אפי׳ בתוך ד׳ אמות דלא שכיחי ביה מאני ולא חזי לכסויי: אפילו בכרמלים.

הואיל ולאו רה״ר הוא שכיחי דאזלי ויחבי התם וחזי לכסות בו רוק: **ורבא אמר אף ברה״ר.** כיון דבחצר כלי הוא בעלמא נמי לא פקע שם כלי

מיניה: בריסקא. שם רה"ר: איסווסאי מסאניה טינא. נחלכלך מנעלו בטיט: כפר ליה. מקנחו: אמר רבא לא מססייה דלא גמירי. מה אסור מה מותר: אלא מיגמר נמי מגמרי. מלמדין שיבוש שבידם לאחרים: לדידי. לקינוח ואט"ג דלא שכיח הרי שם כלי עליו בחלר: שנהכחהה. החבית: (נ) מגופה.

של חבית שנתכתתה החבית: **היא.** המגופה: ו**שבריה.** של חבית ניטלין בשבת דחזו לכיסוי מנא: לא יספות. (ם) יתקן להתיר בליטותיו ועוקליו

לאו למימרא דדבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא הכי אמר להו שקולו שותא מקמי כהנא ואי בעית אימא התם מחמה לצל הוה רב מרי בר רחל הוה ליה ההיא בי סדיותא בשמשא אתא לקמיה דרבא אמר ליה מהו למלמולינהו אמר ליה שרי אית לי אחרינא חזו לאורחין אית לי נמי לאורחים אמר ליה גלית אדעתיך מדכרבה סבירא לך מלכולי עלמא שרי לדידך אסיר אמר רבי אבא אמר רבי חייא בר אשי יאמר רב מכבדות של מילתא מותר למלמלן בשבת אבל של תמרה לא רבי אלעזר אומר אף של תמרה במאי עסקינן אילימא לצורך גופו ולצורך מקומו בהא לימא רב של תמרה לא והא רב כרבא סבירא ליה אלא מחמה לצל בהא לימא ר' אלעזר אף של תמרה וא לעולם מחמה לצל אימא וכן אמר רבי אלעזר: מתני' ייכל הכלים הניםלין בשבת שבריהן ניםלין עמהן ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה שברי עריבה לכסות בהן את פי החבית שברי זכוכית לכסות בהן את פי הפך רבי יהודה אומר בלבד שיהו עושין מעין מלאכתן שברי עריבה לצוק לתוכן מקפה ושל זכוכית לצוק לתוכן שמן: גמ' אמר רב יהודה אמר שמואל מחלוקת שנשברו מערב שבת דמר סבר מעין מלאכתן אין מעין מלאכה אחרת לא ומר סבר אפילו מעין מלאכה אחרת אבל נשברו בשבת דברי הכל מותרין הואיל ומוכנין על גבי אביהן מותר מותיב רב זומראי "מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דנשברו אימת אילימא דנשברו מערב יום מוב עצים בעלמא נינהו אלא לאו ביום מוב וקתני מסיקין בכלים ואין מסיקים בשברי כלים אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב יהודה אמר שמואל מחלוקת שנשברו בשבת דמר מבר מוכן הוא ומר מבר נולד הוא אבל מערב שבת דברי הכל מותרין הואיל והוכנו למלאכה מבעוד יום תני חדא מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים ותניא אידך כשם שמסיקין בכלים כך מסיקין בשברי כלים ותניא אידך אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים ה'א רבי 'יהודה הא רבי שמעון הא רב' נחמיה ™אמר רב נחמן ההני ליבני דאישתיור מבניינא שרי למלמולינהו דחזו למיזגא עלייהו שרגינהו ודאי אקצינהו אמר רב נחמן אמר שמואל יחרם קטנה מותר לטלטל בחצר אבל בכרמלית לא ורב נחמן דידיה אמר אפילו בכרמלית אבל ברה"ר לא ורבא אמר יאפילו ברה"ר ואזרא רבא למעמיה דרבא הוה קאזיל בריתקא דמחוזא אתווסאי מסאניה מינא אתא שמעיה שקל חספא וקא מכפר ליה רמו ביה רבנן קלא אמר לא מיסתייא דלא גמירי מיגמר נמי מגמרי אילו בחצר הואי מי לא הוה חזיא לכסויי ביה מנא הכא נמי חזיא לדידי אמר רב יהודה אמר שמואל מגופת חבית שנכתתה ® מותר למלמל בשבת תניא נמי הכי° מגופה שנכתתה היא ושבריה מותר לטלטלה בשבת ולא ייספות ממנה שבר לכסות בה את הכלי ולסמוך בה כרעי המטה ואם זרקה באשפה אסור מתקיף לה רב

.כיינו (ביצה לא:).

שיתא. שריתא. והיא קורה שיות, שיות, והיא קודה: כדמתרגמינן בצל קורתי, בטלל שירותי. וי"א חבילה. וי"א רשת, כדכתיב ויפרשו עליו גוים בשחתם נתפש, מכבדת, מטאטה שמכבדין הבית בהן. הנהו בי סדוותא, פי׳ כסתות, והוא כל הכלים הניטלין בשבת